

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AÏVANHOV, OMRAAM MIKHAËL
Natură umană și natură divină / Omraam Mikhaël
Aïvanhov. - București : Prosveta, 2013
ISBN 978-973-8107-87-8

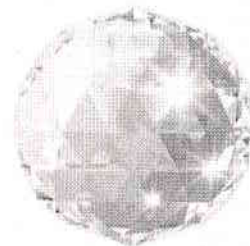
133.2
141.33

© 1990, Editions Prosveta S.A., France
ISBN 2-85566-287-7

© 2013, Editura Prosveta srl, Romania,
ediția a II-a în limba română, ISBN 978-973-8107-87-8

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Natură umană
și
natură divină
ediția a II-a

Colecția Izvor
Nr. 213

EDITURA **PROSVETA**

CUPRINS

I.	Natură umană... sau natură animalică	7
II.	Natura inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare.....	19
III.	În căutarea adevăratei noastre identități.....	33
IV.	Cum să scăpăm de limitările naturii inferioare.....	47
V.	Soarele, simbol al naturii divine.....	61
VI.	Valorificați posibilitățile naturii inferioare, dominând-o	75
VII.	A te ameliora înseamnă a oferi naturii superioare cât mai multe condiții de manifestare.....	89
VIII.	Vocea naturii divine	109
IX.	Omul se poate lumina numai slujindu-și natura superioară	119
X.	Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înșine și în ceilalți	133
XI.	Reîntoarcerea omului în Dumnezeu	147

*De același autor:***BROȘURI***(în limba franceză)*

301	– L'année nouvelle
302	– La méditation
303	– La respiration, dimension spirituelle et applications pratiques
304	– La mort et la vie dans l'au-delà
305	– La prière
306	– La musique et le chant dans la vie spirituelle
307	– La haut idéal
308	– La fête de Paques, „Je suis la résurrection et la vie”
309	– Notre peau spirituelle, l'aura
310	– Entrer dans le silence
311	– Comment la pensée se réalise dans la matière
312	– La réincarnation
313	– „Notre Père”
314	– Loi de justice et loi d'amour
315	– La science de la vie
316	– La nourriture, une lettre d'amour du Créateur
317	– L'art et la vie
318	– Le vrai travail de la mère pendant la gestation
319	– L'âme, instrument de l'esprit
320	– Verbe divin et parole humaine
321	– Noël et le mystère de la naissance du Christ
322	– Les bases spirituelles de la médecine
323	– Meditations au lever du soleil

Fiecare ființă omenească care vine pe lume aduce cu ea vechi porniri moștenite dintr-un trecut foarte îndepărtat, când avea multe trăsături comune cu animalele, aceste trăsături fiind înregistrate în ea pe vecie. Nimeni nu s-a putut descătușa și nu s-a putut elibera de acest trecut. Diferența dintre ființe constă tocmai în faptul că, anumiți oameni luminați de scânteia Științei Inițiatice știu să-și domine pornirile animalice, în timp ce alții, care au fost privați de această lumină sau nu au acceptat-o, nu pot face altfel decât să-și manifeste pornirile inferioare. Este normal, natural, pentru ei Știința Inițiatcă este ceva anormal și împotriva naturii, în timp ce, în fața lumii divine, tocmai Știința Inițiatcă este cea firească.

Iată un subiect asupra căruia majoritatea oamenilor nu sunt luminați: ceea ce este natural și

ceea ce nu este. Oamenii vorbesc despre faptul că urmează natura, că o imită, ca se supun legilor ei și acest lucru este pozitiv, dar despre ce natură este vorba? Nu există o singură natură, ci două: cea inferioară și cea superioară. Mulți dintre acei care „se supun naturii” (așa cum singuri o afirmă), se opun, în realitate, naturii superioare, în timp ce aceia care s-au hotărât să lase cale liberă naturii divine în ei, se străduiesc să limiteze și să încătușeze natura animalică. O mare confuzie zace în mintea oamenilor, de aceea este necesar ca ei să devină conștienți de existența unei naturi superioare înlăuntrul lor, natură ce are manifestări contrare celei pe care ei o numesc „natură umană”, și care nu este în realitate decât natura lor inferioară moștenită din regnul animal. De câte ori nu am auzit, pentru a justifica anumite slăbiciuni, exclamații de genul: „Este omenește!” Ei bine, în realitate, dacă judecăm limpede acest „este omenește”, aceasta înseamnă pur și simplu: este primitiv, animalic! Nu este scris nicăieri că omul trebuie să se lase în voia acestor slăbiciuni.

Să lăsăm animalele acolo unde se află. Din moment ce singura lor problemă este supraviețuirea, ele trebuie să mănânce, să se adăpostească, să se înmulțească, să se apere... De aceea, natura le-a înzestrat cu instincte în fața cărora ele

se supun, și pe care le numim instincte de conservare, de procreare, de agresivitate... Deci, este normal, firesc ca ele să fie egoiste, crude, temătoare... Dar lucrurile stau altfel în privința oamenilor: Inteligența Cosmică le-a dat rațiunea și alte calități și virtuți ce le permit să-și depășească instinctele; chiar dacă ei posedă, în ființa lor, natura animalică, ei mai au și o altă natură pe care trebuie să o dezvolte. Bineînțeles, eu nu spun ca este ușor să o faci de azi pe mâine. Natura animalică este încă atât de aproape, cu instinctele și lăcomiile sale!

Dacă veți analiza, veți constata cu ușurință că există în voi anumite tendințe înrădăcinate în profunzimea ființei, pe care nimeni și nimic nu le pot smulge, în timp ce, celelalte tendințe trebuie mereu încurajate prin sfaturi, prin lecturi, prin rugăciune, altminteri ele riscă să dispară complet. De exemplu, când este vorba despre foame, sete, somn, de nevoia de avea anumite lucruri, de a gusta anumite plăceri, nu este nevoie de prezența cuiva care să vi le amintească, totul este atât de bine implantat încât, chiar și dacă nu doriți, nu vă veți putea despărți de ele. Dar atunci când este cazul să judecați, să fiți înțelepți, prevăzători, sau să posedați calități ce probează dezinteresul sau generozitatea, trebuie să fiți mereu încurajați.

Deci, există ceva în om care stă acolo, solid, bine înfipt pe picioarele sale, fără riscul de a cădea, și altceva, ceva mult mai slab, care trebuie ocrotit. Da, fiindcă de-a lungul secolelor și mileniilor, în timpul reîncarnărilor, natura instinctivă a omului a avut tot timpul să se dezvolte și să se întărească, în timp ce inteligența, judecata, înțelepciunea, sunt apariții recente.

În realitate, inteligența, înțelepciunea sunt anterioare tuturor celorlalte manifestări, dar cum ele se găsesc departe de om, acestea trebuie să parcurgă un drum lung ca să se poată manifesta în el. Înțelepciunea este anterioară creației lumii. Biblia ne spune: „Eu sunt Înțelepciunea, iar Dumnezeu m-a zămislit pe mine în primul rând, eu exist de o veșnicie, de la începuturi, dinainte de facerea pământului. Când El a făcut pământul, eu lucram cu El și-L desfătam”. Deci, înțelepciunea a apărut prima, dar instalarea ei în om nu durează de multă vreme, de aceea ea este încă fragilă, în timp ce instinctul zace foarte bine înrădăcinat.

Nu trebuie să vă mirați că trăiți în lume și îi suportați influențele. În realitate, nu este vorba despre influențe, ci de propria voastră natură instinctivă, preistorică, care se trezește și se lasă antrenată în manifestări cu care simte că se află în afinitate, fără ca rațiunea să se poată pronunța. Ca

să vă justificați, veți spune: „Am suportat influențe nefaste și am făcut tâmpenii!” Nu, aveți ceva în voi care vă împinge să urmați aceste influențe și este normal. Toți oamenii își poartă în sinea lor propriul trecut animalic: unii posedă viclenia, alții sunt dominați de cruzime sau senzualitate... Acum, se pune problema ca să lucrați pentru dezvoltarea inteligenței voastre, care trebuie să devină destul de solidă în voi, rezistând atacurilor acestei vechi naturi instinctive. Aceasta este problema pe care o aveți și o avem toți de rezolvat: aceea de a învăța să nu capitulăm mereu în fața naturii noastre inferioare.

Evident, această natură este puternică dar, nu datorită puterii și stabilității ei și a faptului că ne ține strâns în mâinile ei, trebuie să depunem armele. Ea este puternică numai datorită faptului că a avut mult timp să se fixeze. Vă mai spuneam că ea este atât de egoistă, rea, crudă chiar, deoarece s-a dezvoltat în condiții foarte grele. Priviți numai animalele, cu tot ceea ce au de înfruntat în lupta pentru supraviețuire, pentru procurarea hranei sau a adăpostului, pentru a se proteja de alte animale... Cum vreți voi ca această natură, care s-a dezvoltat în asemenea condiții, să fie acum dulce, bună, miloasă? Nu, ea se arată egoistă, crudă, ran-

chiunoasă, și acum este perfectă în manifestările ei.

Natura inferioară a avut dreptul de a avea un loc sub soare și și-a îndeplinit perfect această sarcină, dar ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, căci acum este rândul inteligenței, rațiunii și înțelepciunii să-și spună cuvântul.

Să luăm ca exemplu cazul fricii, care este un instinct foarte puternic în lumea animalelor. Natura le-a înzestrat pe animale cu ea, tocmai ca să le facă conștiente de existența pericolului și să le facă să se apere. Deci, frica le este cel mai bun ghid: prin ea, ele se salvează și se instruiesc. Toate ființele trebuie să înceapă prin a fi temătoare. Mai târziu, într-un stadiu mai avansat al evoluției lor, Inteligența Cosmică intervine și le eliberează de această piedică, înlocuind temerea prin inteligență; este mai bine să știi, să cunoști, să înțelegi, decât să fii fricos și să rămâi neștiutor. Este normal ca frica să domine animalele, căci neavând inteligență, ele se vor salva astfel de pericol; dar, dacă omul care posedă acest element nou, acest factor de progres – inteligența – rămâne, încă, la stadiul temerii animalice, el nu va mai evolua, fiindcă acest fapt nu mai stă în firea lucrurilor.

Deci, putem enunța această lege: ceea ce natura a plănuțit și a aprobat la un anumit moment dat, nu mai poate fi făcut la un altul. Așa se întâmplă cu multe lucruri în viață: muncim, cu toate puterile, ca să obținem anumite lucruri, apoi ne străduim din răspuțeri să ne despăgim de ele! Înțelepciunea înseamnă să știi cât timp le poți păstra și când trebuie să te desparți de ele. Acest exemplu al fricii trebuie să vă facă să cugetați: omul trebuie să se descătușeze de frică.

Iată un alt exemplu: un băiat este atras de o fată și simte nevoia să o îmbrățișeze: este normal și firesc. Da, dar dacă el va urma mereu acest instinct, oare ce se va petrece cu el? Va rămâne de-a pururea un animal. Atunci, o altă natură intervine și îi spune: „Este în folosul tău să te stăpânești, să te domini, să te controlezi” și evident, se poate spune că ne găsim în cazul unei naturi nefirești... Altul are nevoie de bunurile vecinului său: natura îl împinge să le ia, căci aceasta este situația, el are nevoie și gata!... Dar dacă natura superioară apare, ea îi va spune: „Nu lua ceea ce nu-ți aparține, nu ai acest drept, altminteri vei plăti”... Iată deja inteligența, dreptatea, morala.

Toți oamenii își urmează natura dar, problema este să știm dacă este vorba despre natura animalică sau despre natura divină. Din ne-

fericire, majoritatea oamenilor este atașată, cu o fidelitate absolută, de natura animalică. Da, oamenii sunt fideli, sinceri, convinși că ea este calea de urmat, și în ziua când încercăm să îi convingem că există în ei o altă natură pe care o pot dezvolta, viața le devine deodată extrem de complicată! Dar, trebuie să o facem: locuința pe care strămoșii noștri au muncit să o construiască a fost minunată vreme de secole, dar vine și vremea când ea se șubrezește și stă să cadă: trebuie să o demolăm și să construim una nouă în locul ei. Da, o construcție a putut fi minunată în anumite condiții, dar odată cu schimbarea lor, lucrurile stau altfel. Poate s-ar mai putea recupera câte ceva pentru noua construcție, câteva grinzi sau cărămizi, dar ea trebuie demolată.

Iisus a spus: „Dacă nu muriți, nu veți trăi.” Da, trebuie să murim ca să putem trăi: să murim pentru natura noastră inferioară, renăscând pentru natura superioară, asemenea grăuntelui ce moare în pământ ca să poată încolți mai târziu. Dacă nu moare, adică dacă ar sta la nefârșit într-un grâнар, el nu va rodi, căci stagnarea este o altă formă de moarte. Iar noi vom păți la fel, dacă vom rămâne cu vechile mentalități: nu vom fi niciodată vii. Trebuie să murim pentru vechile forme, preluând altele noi, minunate, și

astfel vom supraviețui! Doar nu vă puteți închipui că Hristos ne-a dorit moartea? Nu. „Dacă nu muriți” înseamnă: dacă nu schimbați formele, vechile obiceiuri, felul de a gândi. Nu, aceea care a rostit cuvintele: „Eu sunt învierea și viața”, nu ne dorea moartea. El vroia să devenim vii, asemenea lui*... De aceea, nu ne mai rămâne decât un singur drum: să murim pentru natura inferioară, și să ne naștem pentru natura divină.

---

* De urmărit conferințele: „Dacă nu veți muri, nu veți trăi” (vol II Opere Complete) și „Învierea și Judecata de apoi” (vol IX Opere Complete).